

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

<p>Előfizetési ára</p> <p>Egész évre 8 K Fél évre 4 Negyed évre 2 Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Felélős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.</p> <p>Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.</p> <p>MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.</p>	<p>Kéziratokat nem adunk vissza.</p> <p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: B. A. l. k. a. n. y. i. Ernő könyvkereskedésben Alsólendva.</p> <p>A nyilttér sorá egy korona.</p>
--	--	---

Az önkéntes tüzoltók.

Alsólendva, szeptember 14.

A győri malom-égés rémes igazmai végighullámzottak ugyszólván az egész országban. Napok át tárgyalták — a borzalom egy nemével — az emberek ezt az igazán sajnálatos szenzációt, és mondhatom, alig akadt valaki, aki le ne adta volna a maga véleményét róla, mint az már ilyen esetekben szokás. Egyik ember szerint így, a másik szerint úgy, a harmadik szerint pedig emigy vagy amugy lehetett volna megakadályozni az emberhalált, de a legtöbb vélemény refrainja az volt, hogy nem más, mint a győri önkéntes tüzoltóság az oka mindennek, fűssük tehát a győri önkéntes tüzoltókat.

A legtekintélyesebb fővárosi laptól lefelé az utolsó kurtakorcsmai törzsszantalig, igen, a tüzoltókat teszik felelőssé mindenért. Nem jelentek meg elegen: ennek a tüzoltók az okai; nem elég gyorsan: ennek is a tüzoltók az okai; nem rendelkeznek modern mentőeszközökkel: ennek megint a tüzoltók az okai; szóval mindennek, de mindennek azok az okai, akikkel rendes körülmények között a kutya sem törődik, de akikről a közönség tűzvész esetén csodákat vár.

Én pedig azt mondom, hogy valahányszor az önkéntes tüzoltókon ütünk egyet: soha sincsen igazunk. Az önkéntes tüzoltóknak sem kötelességük különbjebb embereknek lenni nálunknál, mi pedig olyan

emberek vagyunk, hogy a más vagonyért még az újjunk hegyét se mocskosítjuk be tüzvések idején, mert az nem urí, az nem gavalléros. Az igazi galléria — szerintünk — abban rejlik, ha összetett kezekkel, szemtelen flegmával gyönyörködhetünk a nyaldosó lángokban, mert ez mulatságos, ez szórakoztató. A többi munka a tüzoltóké. És jaj azoknak a szegény tüzoltóknak, ha nem elég bolondok ahhoz, hogy a lángokba ugorjanak s összeégessék a testüket, vagy nyakukat szegjék a gerendáknak, mert legtöbb embertársam szerint a tüzoltó nem azért tüzoltó, hogy tüzoltó legyen, hanem azért, hogy életét egy piculára se becsülje.

A tapasztalatok bizonyítják, hogy jó önkéntes tüzoltóság csak ott van, ahol az emberek nem így vélekednek. De mivel azt látja a tüzoltó, hogy a közönség csak akkor vesz tudomást léteről, ha szükség van önfeláldozására: elcsügged, elveszti a kedvét a hivatásához, akármiylen szép uton is indult. Mert mit látunk akár Győrben, akár Alsólendván, akár másutt, ahol önkéntes tüzoltók vannak? A közönség lebecsüli őket, gunyolja őket, de mindig és mindenkor zárva tartja az erszényét a tüzoltó-intézménnyel szemben. Az önkéntes tüzoltók zöme pedig abból a néposztályból kerül ki, aki sohasem lehet tűzkárosult, mert teljesen vagyontalan, tehát mindig áldozza fel magát azokért, akik lebecsülték, kigunyolták?

Mondom, valahányszor az önkéntes

tüzoltókon ütünk egyet: soha sincsen igazunk. Mert micsoda jogcimen várjuk el tőlük, hogy kész örömmel rohanjanak a halálveszedelembe? Talán mert tüzoltók, talán mert a szabályaik ezt írják elő? Oh kérem, a mai világban a Krisztus koporsóját sem örzik ingyen, s ha az önkéntes tüzoltó nem is vár önfeláldozásáért fizetést, de annyit megkövetel, hogy ne a háladatlansággal legyen a bére.

Az urak pedig csak háladatlansággal fizetik az önkéntes tüzoltókat. Igenis! Itt Alsólendván is, meg másutt is. Ezeket táncolunk, kóledáncunk, tomboláozunk össze-kétes-célú társaságok, szövetségek javára, — de hogy valakinek eszébe jutna a tüzoltói intézmény érdekében csak egy lépést is tenni, oh arra nincsen példa se itt, se máshol.

Olvasták-e a háztulajdonosok tüzoltóink parancsnokának nyilatkozatát az Alsólendvai Híradó egyik legutóbbi számában? Igen? Nos, mit szólnak hozzá? Nem szégyene-e ez az állapot egész Alsólendván? Rendes körülmények között ki kellett volna szegyenében égni a két szemünknek, de mi leraktuk magunkról, akár a bundás kutya a vizet. És mégis mennyi mindent várunk tüzoltóinktól!

Bizony-bizony mondom urak, rosszul cselekszünk, ha háladatlansággal fizetjük a nemes törekvéseket. Nagyon könnyen bosszút állhatna rajtunk az idő s mit szólnánk ahhoz, ha majd akkor a tüzoltóink,

Éjjel.

Odakünn gyalázatos idő van. Nehéz csepkekben hull alá az ómos eső, mely nagyokat koppanva csapódik a földre. A szél végig-égti szárad az utcákon, azután elpihen, mintha új erőt akarna gyűjtieni a következő rohamra.

Nem is csoda, ha az álom titkára hamarosan vízszórópon az égbe és a kis csópség, Baracsi Ödön bankhivatalnok fiacskája nem tud aludni. Egy ideig csak halkán gyűgöy, azután felsír. Édesanyja felriad, a gyerek ágyacskájához siet, felveszi és úgy abajgatja, csicsigatja. Aggódo tekintete odatéved a másik ágyra, fél, hogy a gyermek fölébredt a férjét.

Az éjjeli mécses fellobbanó lángjánál ekkor észreveszi, hogy az ágy türes.

— Szegény férjem, még mindig dolgozik. Persze most van a mérlegzárás. De éjjel mégse kellene oly sokáig fennmaradnia.

A másik szobából vékony sávban szűrődik ki a világosság.

Az asszony elaltatja gyermekét és halkán kinyitja a szoba ajtaját. Férje csakugyan ott szorgoskodott az irászat mellett, amelynek minden főlója ki volt húzva. A padlón, a székeken ironyok hevertek összegyűrve, összetépvé. A férfi éppen levelet írt, de a nő csendesen ráborult.

— Édesem, már későn van...
— Ki az? Mi... te vagy! Hogy megijesztettél. Minek zavarsz? Tudod, hogy sok a dolgom!
— Nem kell mindent elvezénezd, hiszen holnap is van nap! Azt gondoltam, úgy elmerül-

tél, hogy nem is veszed észre, az óra mutatója mennyire előresielettel már...

— De igen... igen... menj csak aludni... mindjárt jövök... De menj hát már...

— A megfizetett munka igazgatási tesz...

— Különösen ha zavarnak.

— Ugy sapadt vagy, pihenned kellene.

— Hagyj magamra, ha mondom. Spópnakodol, hogy mily soká ébren vagyok, mégis tartóztatsz...

A nő megfoglalta fejét és visszafordult, hogy a hálszobába térjen. Ekkor az egyik szerűnek férjének kis utatózskáját vette észre. Néhány irat és néhány fehérművet jól beledobva.

— Mi ez? Te utazni akarsz?

— Dehogy is akarok! Hiszen akkor csak szótlan volna! Most meg már gyanusítás?

— Gyanusítalak? Oh dehogy! Csak kérdezlek, mert a táská a kamrában szokott lenni. De lám, az utibundán is itt van! Ödön, mit titkolsz előttem?

— Bolond beszéd! Semmit! — felel ingeretlen a férj.

— De igen! Ez a rendtelenség, zavarod, ezek a késztűdésék... Te el akartad utazni. De igen! És pedig lopva, titokban, az éjjel! Ödön, az Isten szent szerelmére!... fagyos hidegség borzongat, a szivemet vasmorokkal szorítja valami... Beszélj kérlek, beszélj.

Szánté odarohant az irászatához s melőtt férje megakadályozhatta volna, felkapta a levelet, amely ott fektűd.

— Nekem szól! — sikoltá a nő kétségbeesve, — tehát igaz! Igaz!

Aztán zokogva borult férje vállára.

— Édes, édes Ödön! miért nem tárod fel előttem szivedet? Valami baj fenyeget, hogy ki akarsz térni előle? Milyen vesz ólalkodik körülöttünk? Honnan tör reánk? Ember, ne nézz szótlanul, néman, hanem beszélj! Ödön, én vagyok itt, a feleséged, hitetársad, fogom van tőled követelni, hogy mindent megmondj! Nézd már nem sírok! Szemeim szárnok, erős vagyok, beszélhetsz...

A férfi tévoa tekintettel nézte a vergődő asszonyt.

— Mit gyötöröd magad? Nos igen, holnap reggel hivatalos ügyben el akartam utazni. Korán reggel kell indulnom, nem lett volna időm búcsuzni. Hogy tehát ne nyugtalankodjál, levélben, igen levélben akartam tudtadra adni. No igen. Ez az egész. Persze, hogy ennyi.

— Nem hiszem! — kiáltá szenvtelenesen a nő. — Érzem, hogy nem a való mondadt.

Megragadta a férfi kezét.

— Nézz a szemembe! Ismételd, hogy gyötrelmeim hiabavalók...

A férfi kirántotta kezét és szinte durván rivalt az asszonnyra.

— Ne faggass! Hagyj magamra!

Hangja tompa volt, nehezen és szagzatottan, hörögve beszélt, homlokára kiült a meggyötört szív könnye: a verejték.

De a feleség nem engedett.

— Nem megyek. Ha kiversz bittal, visszajövök. Ha kizársz, betöröm az ajtót. Ha csak egy tapodtat teszel, árnyéknak szegődöm. Tudu akarom a volót.

a mindenben bűnbának állított tüzölőnk — fizetnének? Mit szólnának ahhoz, ha hiába vernők félre a haragot, hiába volna a segélykiáltásunk? Ha azt kapnánk válaszul:

— Valamikor ti nem akartátok ismerni minket, most mi nem akarunk titeket!

Gondoljuk meg jól urak és ne hádatlanokunk! — Néhány korona, amit a pártoló-tagdíjban fizetünk, még nem csap földhöz egyetlen háztulajdonost sem s nem szabad elegelednünk, hogy a győri katasztrófa borzalma sem nem az első, sem nem az utolsó ebben az országban.

Társadalmi életünk krakénje.

Ez alá a fogalom alá kevés ember tartozik Magyarországon. Mert nálunk mindenki ur. Még pedig milyen ur! Majmoljuk a magánas osztályt és vakon rohantak az adósságokba: mert a divat megköveteli. Ezer meg ezer ember a keresetén felül költ, aminek ugyan senkinek semmi köze sincs: mert mindenkinék magiért fájjon a feje. Így mondják, így következtetnek.

Azt azonban mindenki érzi, hogy a társadalmi nagyvadász ez abuzus dolgán változtatnunk kell. Az öszfogók társadalmi egyetemes elhatározásának fel kell szólnia a hóbot ellen és az ajkának élő, régi aránybátányi, magyaros élethez kell visszatérnie, mely egyszerűségben sokkal sajtóosabb, magyaros társadalmi életet teremtetni annak idejében.

A burjorköltés, a turós csuszás, a töpörős pogácsas vacsorán mindenki jobban érte magát híjadtán, mint most, mikor a szakács-művészet tulkapásain elkényeztetett inyenek a francia konyha drága kotyvalekjait tálaltatták az asztalra.

S amig hajdanán a modorosság hiányával mindenki az ösziesség hangján beszélt, ma a nyeléség olyan kvalifikálatlan szavaival beszél a nők előtt is: hogy a legszemtelenebb perfidit is szellemességné minősít. Valóban nincsenek ma már egyszerű emberek. Mert az egyszerű emberek: buták. Szamárnak minősítik azt, aki az anyai nevelés szerényével nem tart az áramlattal, aki csak jóvedelméhez képest költ, aki nem talál abban kellemest, hogy a divat szeretlenségén magának adósságokat csináljon.

Elmulnak a régi jó idők. Sokszor halljuk a keneteljes szavakat, úgy, hogy a beszélni tanuló gyermek fejét is ezel tönkjék tele. Vas Gereben egészséges alakjai ma olyan cikornyás embereknek tetszenek, pedig az író korának valódi magyar életét írta meg, melyben az egész

ország lelkesült, mert azt látták benne, hogy leírásai valódiak, emberekhez valóak.

És ma? Az egész hirapirodalom kénytelen a kor betegezésének hódoló, kökett nok leklívilágóbb kell meríteni az izgató anyagot, bokzír férfiak viselkedéséből kell elmondani a szenziózi fordulatát. A családi szentély békés iró, a magyar vendégszeretet nagyszerűsége, a népiélet tisztasága új meg új dolgot nem ad s amit írnak is róluk, az a képzelt élet nagyképűkedés vagy mérész hazugság, mert az életben egészen más elnevezései látjuk.

A családapa békétlen, mert családjának nem tud eleget keresni, a barátok bizalmatlanok, mert amit a száj mond, nem azt érzi a lélek, egymásnak parolát adunk, de egygyszünk neki kelemelenségén csinálni, persze mindent csak titokban, mert az egyszerű emberek se nem hazudnak, se nem csinálnak, szeretnek és becsülnék.

És mégis oly borzasztó dolog egyszerű emberek lenni! Látjuk nap-nap után, hogy az egyszerű embereket kerüljük, velük nem ülnek egy asztalhoz, jóllehet tisztább szívet látnak a kabátjuk, mint a panamakalapos kikent-kifent legények kabátja. Pedig nem szaloncipő kvalifikálja az urat, hanem a lélek, mely éppen akkor imponál, ha szerénységünkben műveltségünk nem keresi a szeretlenségeket, az üres, hányavéti modort, amely talán illik a bohóztai parlogásokhoz, a stréberkehez, de nem az igazi urakhoz.

Ha a perfidia szálló ígékert raktároz fel és az szájról-szájra forogva betalokolódik a szalonnakba, ne lelkesüljünk rajta. Mentál mélyebben vegyüljenek el az anyák a gyermekszobájában építő gyermekek lelkeiben és a vadburjánok ki-növeséit ok nyességében és női finomság, az anyai szeretet védelmével, mint madár szokta a fiait: a szárnyával, ha héja csapatok feleltük.

Ne higgyük, hogy az egyszerű emberek témája kicsinyes és ezt a dolgot úgy kaptuk ki a levegőből. A bomlott helyzet úgy ill az emberek lelkén, mint valami novemberi köd a földön. Érezzük, hogy valami rajtuk fekszik, hogy nem jól van az ügy, ahogy van.

Elmulnak a régi jó idők — mondjuk, tehát vissza várjuk a múltat. És csak rajtnak ill annak visszazsánerése. Ha tásarság tud alakulni levélbelyégek gyűjtésére, ha fogjmet szerez 10—20 ember arra, hogy fentartassák a „haduzók asztaltársaságát”: ugyan miért ne tudna akkor egy egyszerű véros kezét fogni, hogy mindent nadrágos ember, leger, pap, tisztviselő, kereskedő és iparos, egyetértené visszaállítják a régi rendet, mikor az urfi nem malatolt hozomra, nem kezdtek a mulatságot kotyvasztott pszegzővel és nem használták azokat a mosdatlan kifejezéseket, a melyeken a kaszányai stílus is háborzongva szégyenkezhetik.

Ezeket kellett elmondanunk az egyszerű

emberek érdekében. De érezzük, hogy társadalmi bajaink oly sebére tettük a kezünket, mely seb mihamarább megúszkódik, ha gyógyítószerral nem siet begyógyítására a régi egészséges magyar kor társadalmával gondolkozó valódi urak tásarsága, kiknek legfőbb és maradandóbb érdemük az volna, hahelyett, hogy azt mondják: „elmulnak a régi jó idők”, elmondhatnák: jobban állunk, mint valaha.

És ebben az országban mennyire ekleme már az, hogy az emberek megszűnjének örökös panaszkodni.

HIREK.

Kronika.

„Untauglich“-ok, ti boldogok,
Mily pompás a ti dolgotok,
Hősitök nyugton valahol,
Mig a „tauglich“, az a robotol.
Robotol egy, vagy három évig.
S e közben sárosan becsúzik;
Ebedje sóttan, ágy szalma,
Káplárlának meg épp a barma;
Egész nap jobbra-balra át.
S éjfel, ha fujnak trombitát:
Ki kell ugorni, talpra állni,
És ámoson ökövré válni,
S földet rugkapva járni,
És százeszer szalutálni,
Csimáz, ruhát, fegyvert puolni,
Hogy csak ragyogjon mind a holmi,
Olykor kefélni, meg surolni,
S egyetlen jajsztó sose szólni.
Ha nincsen rendén valani:
Szítok, csufuságot hallani,
Aztán einzeln-arrestbe menni,
Vagy kurtva veszben görnyedezni.

S ha ideje végre letelt,
Azt hinnéd, nyugalomra lett.
Nagy tévedés! A nyár-középen,
Gyilkos, tikasztó nyári hévben,
Amikor itt a flaszter olvad,
Akkor jön ám a hadgyakorlat,
Felújítva a sebeket,
Miket már-már elfeledett.
S felhangzik újra: „jobbra át!”
Ismétlik a komédiát,
És menetlnek szüntelen
Az utak porfelhőiben;
A déli nap izzó tüzén
Itt-ott lerogy már egy legény,
A szomjuság gyötrelme kínoz,
De ezredest az nem szenior,
Hús dombról ó csak látszóváz,
És nézi, nézi, hogy mi lesz;
Előnyben vagy hátrányba? van
S győz-e a háborusdiban?
Mert hogya túlan elverik:
A penzió következik;
Ó csupán egyszer menetel:
Ha penzióba menni kell...

„Untauglich“-ok, ti boldogok,
Mily pompás a ti dolgotok:
Hősitök nyugton valahol,
Szegény tauglich, az a robotol.

— **Változás a csendőrségnél.** Horváth Ferenc örsvezető, csendőrségünk egyik derék tagja, a kerületi csendőrpáncsnakság Zalaszentgátra helyezte át hasonló minőségben. Horváth távozásának híret élénk sajnálatul vettük, mert vele egyik szimpatikus tagját veszítette csendőrsünk. E hó 13-án már el is hagyta városunkat, hogy új állomását elfoglalja. Helyébe Béla Mózes örsvezetőt rendeltek ki Nyíradról.

— **Egy főkapitány nyugdíjazása.** Mint ismeretes olvasónk előtt, Deák Péter nagyknizsai rendőrfőkapitány ellen fegyelmi vizsgálatot

— Igen? Tudni akarod? A valót? Hát jó! Tudd meg! — és a férfi vonagló mekényi szárazon kusztott elő egy kínos nevetés. — Nos igen, szónki akartam, mert... sikkasztottam.

— Jezusom!

— Hozzányultam a bank pénzéhez. Eddig tudtam, kikölni, lakagatni a hiányt holnap mindenkiért. El akartam menteni a mekényi valóhová idegenbe, hol nem ismernek, hol dolgozhattam volna tovább érte, érettek. A nagyvilágának meghaltam volna. Meglétek volna ruháimat valamelyik víz partján... Régen szolgáltam a bankot, az összeg nem oly nagy, retdők és réam való tekintettel, a te esdeklő szavaidra talán halgaltok volna...

— Sikkasztottál...

— Kelltet! Te is beteg voltál... néha játszottam is.

— Te?

— Persze, nem tudtam... Hiszen csak ritkán történt. De időzött a balsors, mindig vesztettem. Az uszorkülcsön roppant szaporodók és hizik, mint a falánk kigyó... Igen, ige van... visszettel is és az uszora... Szóknem kell! De neked mindig küldök annyit, hogy éhressen...

— Velem ne törődj! De te... törőnbé kerülne... Nem, nem! Menekülj! Gyorsan, gyorsan! Vidd az irományokat... Megvan minden? Hamar, hamar! Te eltűnsz, meghalsz... én meggyászolok... Siess! Én majd odabarokkolt az igazgató elé és megkérem, ne jelentsen fel...

Dolgozni fogunk... te is, én is, és megőrítjük a kárt... Eladok mindent... Menekülj! Siess!

— És az asszony lázas gyorsasággal félre dobta a kabátot, az irományokat belegyömöszölte a táskába...

— Kell még valami? Minden kiszedtél a fiókodból...

Odarohant az asztalhoz és felkapott egy csomagot. Egy kis levélke esett ki belőle. Illatos, lilaszínű. Az asszony utánanyal. Szeme megakadt egy szón. Csak néhány szó volt benne, ennyi:

„Ha már miattam vétkeztél, vedel meggyök.
Csokol Vilma!”

Az asszony megdermedve állt egy pillanatra, majd felkapta az asztalon fekvő csomagot és a férje arcába vágta.

— Gazember, hitvány! — kiáltá és azután úgy, ahogy volt, kirohant a sötét, hideg éjszakába. A kapun éppen akkor jött be valaki. Az asszony félrökölte és kiszaladt az utcára, a hol egy rendőr járt behuzott nyakkal fel s alá. Hozzátartott.

— Segítséget! Jöjjen... jöjjen kérem... be-törtek a lakásom!... a tolvaj régt ott van... siessen, mert szónki akar...
A rendőr sietve követte az asszonyt fel a lakásba. A férj még ott volt.

... A nyitott ajtónak besivított a szél. Egy rosszul zart ablakot vad erővel csapott a falhoz; az áveg szerteforog, csörmpölve esett a földre...

rendelt el feleltes hatóság. A vizsgálóléseknek egész sorozatát vadótlak Deákot, aki néhány hét múlva el is mozdítottak régi állásából. Mikor kiderült az ártatlansága, visszahelyezték állásába, de a meghurcolt ember ezt nem fogadta el, hanem megromlott egészsége való hivatalossal nyugdíjazását kérte. A főkapitány kérelmével e hó 9-én foglalkoztató törvényhatósági bizottság s a megyei főorvos véleményezése alapján helyt adott a kérvénynek. — Deák különben, mint értesülünk, egy jóhírű korcsma tulajdonosa s életének még hátralevő éveit mint vendégül akarja eltölteni.

Itt említjük meg, hogy Várhídy Lajos zalaezerségi polgármestert, ki ellen szintén fegyelmi vizsgálat volt folyamatban, hétfői közgyűlésen teljesen felmentette a vádak alól a törvényhatósági bizottság.

— **Új közgyűzők.** Az igazságügyi miniszter a haladójás miatt megírtedestet cskatornyai közigyűzőségbe dr. Balla Emil újdéki gyakorlati ügyvédet, — az újonnan szervezett perlaki közigyűzőségbe pedig dr. Noszlopi Gáspár nagyatádi gyakorlati ügyvédet közigyűzőknek kinevezte.

— **Kimutatás.** Az alsólendvai önk. fizető egyet augusztus 18-iki mulatsága alkalmából — a szeptember elseji lapszámban történt kimutatás óta — N. N. felhívték 20 koronát, a melyet hálas köszönettel nyugtat a parancsnokság. A mulatság összes bevételé 179 K 60 fillért, összes kiadásá 112 K 72 fillért is egy összes tiszta jóvedelme 66 K 88 fillért tesz ki. — Hát bizony ez édes-keves!

— **Rend a piacon.** Mikor a tejfelközlő-gatársól írunk, talán másnap már a piaci vizsgálati alkalmával elrendelték minden tejfeláras asszonytól, hogy addig, míg egy vizes csuprot nem tesz tejfölös köcsögbe mellé, nem szabad árulnia. Ez nagyon fontos újítás. Mert a vevők mindvégig előbb megkóstolja a tejfelt, hogy jó-e, aztán veszi befelé. A kanál pedig így megy körre, amíg a készítménnyel felkóstolták is járhat. Mert ha egy valami megfertőzől, egy éven keresztül valaki, az — a kanál által — elkárpja a betegségét. De így, ha ott áll a csupor viz, minden kóstolás előtt és után belemártják a vizbe a kanalat, megfürdik, aztán ismét tiszta. — A Sietünk meggyezvén, hogy még mindig nem Alsólendván, hanem Kaposváron történt.

— **Az alsólendvai leánypolgári iskola** meghalt, még mielőtt megszületett volna. Tehát nem tesz leánypolgári Alsólendván. Hogy miért nem, azt nem tudjuk.

— **Hol van a szépitőegyesület?** A Marton Kálmán-féle ház előtt, tehát a város legforgalmasabb utcájában, az aszfalton van egy pincealjak. Ehhez a pincealjakhoz nem lenne semmi közünk, ha a ház tulajdonosa természetesen nem kereskedne kovács-szénnel is. De Marton Kálmán kovács-szénnel is kereskedik s a gyakran érkező szén-rakományt ezen az ablakon szórja le a pincejébe. Ilyenkor a nagymennyiségű törmelék-szén az aszfaltra van leöntve magas kupacban és ott diszeleg reggeltől estig. Eltekintve attól, hogy ez a gyönyörűség állapotja egyzserien oldalba rugja az esztétikát, fennakasztja a közlekedést is, mert a szén-lerakóknak van gondja rá, hogy az aszfalton ne maradjon egy tenyérnyi üres hely. Így tehát a járó-kelőknek a kocsisuton kell közlekedniük, ami esős idő alkalmával kellemetlen is, boszontos is. Hol van a szépitőegyesület? Ha már az előjáróság megiltotta, hogy a székék kirkarásával egyesek a közlekedést hátráltassák az aszfalton, tiltsa meg a szépitőegylet, hogy valaki a forgalom fennakasztásával az esztétikai szabályokat oldalba rugja. — Éjjel nagyon szépen el lehetne végezni a szén lerakást.

— **Bécs helyett Wien.** A magyar hivatalok a magyar városok régi német nevei által küldött hivatalos átiratok fölfontatlanul vissza küldik. Most a bécsi tanács kimondotta, hogy Magyarországból érkező bármely küldemény, mely nem Wienbe, hanem Bécsbe címzettetik, el nem fo-

gadható, mivel Pressburg, Oedenburg, Fünfkirchen, Kronstadt, Schossburg stb. városokba címzett hivatalos iratok az illető városok el nem fogadják. Bécs tehát el a retorzió jogával. A közönség tehát saját érdekében szokja meg a „Wien”-mzést.

— **Automobilisták balesete.** Milyek, osztrák részvételűségű igazgató s felesége, mint egyik megyei lap írta — motorokocsit utaztak Zalalövőre Alsólendva felé. A sofőr eszevesztett gyorsasággal eresztette a kocsit, amely a sok utazatól mégpénz nem volt viselvé. A legelsőbbet tögözben a kerék gumija elpattant s a kocsit felborít. Az utasok hatalmas ivben repültek az árokba, miközben olyan súlyos sérüléseket szenvedtek, hogy csak a közelben dolgozó mezei munkások segítségével lehetett őket elszállítani a legközelebbi faluba, ahova aztán orvost hívtattak. Sérüléseikkel a szerezészetlenül járt automobilistákat Szombathelyre, majd pedig Bécsbe szállították.

— **Ismét egy gyilkosság.** Néhány héttel ezelőtt történt, hogy egyik megyei lap kimutatta, miszerint az egész vármegye területén a leg több gyilkosság történtek Alsólendva környékén. Akkoriban tulzskendők lettek a hirt s vadul elszállítottok laptársunk állítását. Most azonban kénszerítve vagyunk akceptálni igazat, mert ami az életbiztonság körül tapasztalható járásunkban különösen az utóbbi időben, az már egyenesen — anarchia. Néhány hét óta állandó rovatokat képezik a gyilkosságok esetek. Egyszer itt, mászor ott ontanak embervért, míg a legutóbbi gyilkosság a tólinék felőrá jársányra eső Felsőalok községben történt.

— Az eset részletei a következők:
Berdin Katalin 20 éves felsőlakosi leány valami csekélység miatt haragban állott nagynénjével, Both Rozáliával s ennek fivével, Both Józseffel. Ez a harag, amnyira elajult az utóbbi időben, hogy anyja és fivő elhárították, hogy megverik a leányt. A leány, Berdin Katalin hétfőn, e hó 9-én délután a mezőre ment valamiért, amit az anyja és fivő megtudva, utána sonyolyogtak. Délután öt óra lehetett, mikor a mezőn ösztárlakoztak a Berdin Katalinnal. A leány vállomása szerint a 20 éves legény, anyja biztatására nekiment, fölité-verte, aztán pedig földözbe vágta. Azáltal az anyja folyton zúfelte a fiut s mikor a leánynak sikerült megmenekedni a kezeik közül, a meggyalázó kifejezéseknek egész halmozást zudította utána. A megvert leány ekkor hazamenet, elhárította, hogy bosszút állj Both Rozin, aki oka volt mindennek. Estefélé magához vett egy 17 cm. hosszú, élesre lent konyhakést s azzal elment az asszony feléközbe. Both Rozália éppen a kút mellett fogalozkodott, mikor a leány becsapta az udvarra s a vele vitt konyhakést mörkolgató befelötte a szerencsétlen asszony testébe. Az éles kést a felső karba hatolt, azt keresztülvágva, a derékba fordult, hol a tüdőt érintette. A súlyosan megsérült asszony összeesett s pár perci kilodás után kiszenvedett. A leány ekkor futásnak eredt, mignem a csendőrség letartóztatta és behozta Alsólendvára.

— **Az utcáról.** Egyik nap egy vásári komédiás járt az utcák. Eppen azon igyekezett a Fő-utcán, hogy egy tíz-vagy száztuq gyermekcsoport előtt egy hosszú kardot küldjön le a gyomrába, mikor odaér egy hozzafuvaly így magyar és ekként kiált a komédiás felé:
— Hát az is kunszt, sógor?

— A komédiás felelt:
— Hát próbálja meg! Tudom, még egy gombostűt se tudna leeresztani a torkán!

— Nem-e? Eppen most egy esztendője, hogy két év alatt egy házat, szántóföldet, két lovat, egy tehert, meg három sertést — *örvszertelen le a torkomra.*

— **A köcsögiség bűne.** Deutsch Alfréd lenti-iki korcsmárosnál állott szolgálatban Varga (zsenylés) János 24 éves köcsögiség. Vargának nem igen tetszett a szolgálat, mert mindig a könnyű életre járt a foga, sokszor duzzogott s könnyelműség miatt számtalanszor ösztöközésbe is jött már a hatóság embereivel. Dacára, hogy már három esetben állt törvény előtt, a börtön levegője nem tudta tisztességes utra téríteni a rosszindulatú legényt, aminek kézzelfogható tanúsága a következők eset: E hó 8-án reggel 6 órakor Deutsch Alfréd átadott neki 259 koronát, hogy azzal a rédicli állomásra érkezett sör-szállítmányt váltsa ki és a sört vigye haza. A köcsögiség átvette a pénzt, befogta a lovakat

a kocsiba, aztán elindult. De nem ment el Rédicserre, hanem betért a sárdi csárdába, otthagya a kocsit és a lovakat, a pénzzel pedig szépen cilliant a vasmegegyi Sényházba köcsögbe. Itt egy gavalós mulatás után kocsit berelt s kihatott a dávidvázi vasúti állomásra, hogy ottan a legközelebb induló vonattal tovább szökjön. Deutsch Alfrédnek, a kocsis gazdájának feltűnően Varga hosszas távolmaradása, gyanakodni kezdett s gyanuját közölte a csendőrséggel, honnan Kriszpen András örmester és Kovács Pál örsvezető nyomban elindult a felkutatására. A csendőrköz Sényházán nyomban voltak, de miután a kocsis innen kocsin távozott, Kovács csendőr egy arra hadió biciklissel kölönskörét a gépjét s azzal iramodott a szökőveny után. Varga már végül pöfészkedett az indulófélelben levő vonat egyik II-od osztályú kupéjában, mikor a csendőr megerkezett a dávidvázi állomásra s a kocsit a vonatról a kocsist Vargánál behozták az alsólendvai járásöröszög fogházába, ellene az eljárást pedig megindították. Azt valija, hogy az elcsikászott 259 koronából 221 kor, 18 fillért Horváth Ödön sényházai korcsmáriban elmulatozt.

— **A 48-és hónapok.** A Zalavármegyéi 1848 — 49. Hónapdegylet' összes tisztviselői kidölte az étek sorából. Csupán a pénztáros működik.

— **Viciniáládás.** Vallalkozók körökben nagy visszatevészt kelet, hogy a kereskedelmiügyi miniszter számlálatlanul szorja a vasúti előmunkákat és építést engedélyeket. Nap-nap után alakulnak viciniálás-üzemeltetési bizottságok, majdnem ugyanazon vállalkozók neveivel kapcsolatban. Az előmunkálati szedéseknek egészen arányban vannak az engedélyek számvál és nem egy vállalkozó van, a mikor saját magánvallálata érdekében jár el, meg potyajegyvel el utazik a keresk. miniszterium jójáulából. Ha ez a viciniálás még néhány évig eltar, Magyarország lakosságának háromnegyed része becsapott emberekből fog állani, no meg 5-6 vállalkozó, akik a gyönyörű igerekekkel rengeteg pénzt kihajnatálnak az emberek zsebéből. Szó sincs róla, vannak ilyen becsületlen vállalkozók is Magyarországon, ezek száma azonban elörről a svindler, vesztegellő vállalkozók számvál képest, alki szemresemény fényűzősükket, de az asszonyok még sárg szaténal is viselnek, a férfiak meg utjukba eső közegetek és részvegyéseket, akik a becsületés sajátot is lová teszik egy-egy fizetelt kommuniké közreádsával.

— **Catonárság.** A már innen-onnan egy esztendő óta folyó catonársági munkálatait a jövő héten végleg befejezik. Néhány kisebb munkán kívül, csak a catonára-írácsok lerakása van hátra.

— **Kiállítás lesz Keszthelyen.** Mint értesülünk, Keszthelyen mozgalom indult meg az iránt, hogy a balatonparti vasút megnyitása alkalmával Keszthelyen kiállítás rendezzenek. A kereskedelmi miniszterium felkarolta az esztémet s az előleges tárgyalások már megindultak. A mult héten a soproni kereskedelmi és iparkamara megbízásából Keszthelyen jártak dr. Taisz Károly és Spiegel Sigfrid tíkar, akik a városháza értékelést hívtak össze. A meghívottak között ott voltak Keszthely előjáróságának vezetői, előkelő kereskedők és iparosok, a gazdákot több tagja, akik mind a kiállítás mellett nyilatkoztak.

— **A jószívű olvásokhoz!** Özv. Varga Jánosné hármasmalátó őregasszonyának a minden vagyonát képező háziokja mult szombaton tisztelesen martaléka lett. Miután a tetteletlen asszony nem senki hozzátörőjéka nincsen, akire rá bízhatnák magát; így nyomorgatás néz előbe. Végső megfontolás — a nemes székű áldozatkésztsége. Feltekért bennünket, hogy indítsunk akciót olvások körében a nyomorgó asszony felségelyezésére. Az „Alsólendvai Híradó” tehát ezennel gyűjtést indít olvások között, kérve őket, hogy ne hagyjanak elvezni egy szerencsétlent. Hálával vesszük a legkisebb összeget is, melyet lapunk szerkesztője címére kérünk küldeni, aki összeg beérkezését — az adakozó névelni kapcsolatban — az újságban nyugtatni fog. Aki gyorsan ad, az kérszeresen ad!

— **Szerencsétlenül járt iskolafüti.** Egy szegény iskolafüti vezétes szerencsétlenségéről értesít tudósított. E hó 7-én, szombaton reggel Rátka közégéből az iskolagyerekek — a tanító vezetésével — Felsőzemenyére mentek át, hogy az ottani templomban „Veni Sancte”-t hallgassanak. Amint kettős sorokban mentek az uton, arra robogott a Letenyéről jövő pék kocsija, a melyre az iskolafüti közül egyik, névleg a kis

Mismás Pista hátul felkapaszkodott. A kis fiúval tovarobogott a kocsi, de egyszerre összetaláltak egy horvát ember kocsjával és azt a pék kiakarta kerülni. Mikor egymás mellett haladt a két kocsi, a fiúcska leugrott, amitől a horvát ember lovai megköbösödtek, ágaskodni kezdtek s egyik olyan szerencsétlenül talált homlokton rugni a kis fiút, hogy ez nyomban szörnyen halt.

— A csendőrség nyomozta, vajjon nem terhel-e valakit felelősség a szerencsétlenséget.

Csaló honfitárs. Tivadar Ferenc turnischai ember Amerikába ment szerencsét próbálni. Ott a legjobb barátságban élt Koun Antal szerte hazavagyódott s elhatározta, hogy visszatér falujába. Ékkor Tivadar megkérte a visszavándorló Kount, hogy a feleségének és leányának hozzon el egy-egy arany-fülbevalót, amira a jó barát vállalkozott is. Augusztus havában megérkezett Turnischára Koun, de az arany-fülbevalókat nem kézbesítette Tivadar feleségének, hanem itt Alsólendván két pár értéktelen réz-fülbevalót vásárolva, azt adta át. Turpissága csak most derült ki, minek folytán az eljárást ellene megindították.

Véres vonatkeretek. Hivatásának lett az áldozata Erős József déli-vasúti fűkőző. Hétfőn, e hó 9-én éjjel 11 órakor a 245-ik számú pragerhofoi vonat tölött el a csáktornyai állomáson. Három megrakott kocsi szaladt a 8-ik vágányon s ért a 3 kocsit Erős a többi kocsiohoz akarta kapcsolni, azonban oly szerencsétlenül lépett a vágányok közé, hogy a szaladó kocsi feltekelt s mindkét lábát terden alul elvágta. Nyomban a pályarovosrét telefonáltak, aki csakhamar megérkezett, a szerencsétlen ember lábait bekötözte, hordágyra tette és meg ugyanazon vonattal Nagykanizsára a kórházba akarta szállítani. Erős azonban utközben meghalt. A hátrahagyott három kiskuro gyermeket, mivelhogy anyjuk már pár évvel ezelőt elhalt, a Vasutas-szövetség vette gondozás alá.

Merénylő szerelmes. Tompa János alosírni legény szemet vetett a falujabeli Molnár Mári leányzóra, a kinek a szíve azonban más irányba vonzódtott s nem halgatótt Tompa szerelmes szavaira. E miatt ez auniya elkeseredett, hogy a leányra lesett, egy rossz mondással több ször ráölt és súlyosan megbeséltte. Ennek láttára Tompa ügyfőkosságot követelt el és nyomban meghalt. Molnár Mária szülők lakásán ápolják és felgyógyulásához remény van.

— Mit szokás a csók után mondani? Egy párisi szakérő a saját tapasztalatait nyomán a következőképp felel e kérdésre: Eletemben az eddig adott csókok után eme felkiáltásokat hallottam:

- Az istenért, mit tett maga?!
 - Nem akarom többé látni.
 - Hagyjon el, magam akarok maradni.
 - Ezt nem vártam volna Öntől!
 - Istenem, boldogtalan vagyok. (Néhány könyvek között történik ez a felkiáltás.)
- Falun nagyon divat ez a fenyegetés:

— No megálljon!
Gyakran hallani ezt:
— Ha az uram tudná, megölné!
— Jaj, ha láttak volna bennünket!
Mások nem szoknak semmit. Ezek rendszerint a legokosabbak. Voltaképp akármint mondanak a hölgyek, mindig szeretik, ha megcsókolott őket, csak ne légy nagyon csunya és ne az utcán kövesd el a különben ártatlan merényletet.

— Verseny tárgyalás. Zalavármege alopánja verseny tárgyalást hirdet a baknóva—lenti-i törvényhatósági közúton levő 26., 28. és 32. sz. műtárgyak, valamint a bak—páka—dobri-i közúton levő 26. és 29., valamint a dobronhegy—cupi közúton levő 32., 33. és 36. számú műtárgyaknak betonból való építésére.

Szerkesztői üzenetek.

Adófitéző. Hát bizony az a nyitott cement-árok nekünk sem tetszik. De már nem tehetünk ellene. Mint halljuk, mozgalm indult meg az iránt, hogy ezután a városház-utcának legyen árok-utca a neve, amiért ott van árok, az árok-utcában pedig nincs. — Kéziratát nem közöljük.

G., helyben. Alkalmadtán arra is ráterünk. Türelm rózsát terem.

Ajánlható czégek
Alsólendván.

(Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.)

BLAU SÁNDOR vasúti vendéglőjének kerthelyiségében minden vasár- és ünnepnap délutánig elsőrendű szeszszene.

- WORTMAN BENŐ rőfös és divatkereskedő.
- FARAGO ISTVAN fodrász.
- HORVATH LAJOS fodrász, Illatszerek raktára.
- BÁDER HERMAN czépezés.
- SCHWARZ KÁROLY borkereskedő.
- TÖRÖK SÁNDOR czépezés és borkereskedő.
- ÁG ISTVAN vendéglős, Hosszafalu.

MAYER ÖDÖN óráis és ékszerész. Nagy raktár china-czüst árukban.

WALTERSDORFER HENRIK meszaros és herkeosi-tulajdonos.

BECK MIKSA sütődeje.

POLLAK LÁZAR nagykereskedő.

HEGEDICS ISTVAN eszmadia.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

REVESZ SAMU központi kávé.

Ózv. TUSKE FERENCZNE vendéglős.

MANDELBAUM MÖR rőfös és divatrua kereskedő.

ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, esomeg-, liszt-, vetemény-magvak, ugyszintlen norinbergi, üveg- és porcellán-kereskedése. — Deszka-, építeltfa- és szonraktár.

REICHENFELD SÁNDOR herkeosi-tulajdonos.

Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPOT kereskedésében kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mesz- és cement-raktára és cementrua-kesztése.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

GAZDAG FERENCZ vendéglője a „Gispékhez” Hosszafaluban.

NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.

Pallas Lexikon
eladó.

Hirdetések

KEIL-LAKK

legkitünőbb mázoló-szer puha padló számára.

Mindenkor kaphatók:
Arnstein Benő (Graner Testvérek utóda) cégnél Alsólendván.

Képes
levelező-lapok

a legnagyobb választékban kaphatók
Balkányi Ernő könyv- és papirkereskedésében.

Fr. Kaiser-féle
Bregenz vorarlbergi köhögés elleni cukorkák,
kaphatók alulírott gyógyszerárban. Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétkézik saját egészségé ellen. — Kaiser-féle „Mell-Caramella“ cukorkák fenyőlev, orvosilag kipróbált és ajánlott szer a köhögés, hurut és gége-rekedtség ellen. 4512 drb köszönőnyitványokkal igazolja ezen szer hathatóságát ezen kitűnő gyógyhatású cukorkáknak csomagja 20 fillér.
Kapható: Füss F. Nándor gyógyszerárban Alsólendván.

Egy jó házból való fiu tanonc (fizetéssel) felvétetik.

Cim megtudható kiadóhivatalunkban.

MAKULATURA-PAPIR

métermázsánként 20 koronáért kapható

BALKÁNYI ERNŐ
könyvkereskedésében Alsólendván.

felvétetnek a kiadóhivatalban.